

ZARZĄDZENIE

Dnia 26 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w związku z pismem skazanego P. M. z dnia 24 lipca 2025 r. sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 3 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKa 142/23, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 lutego 2023 r., sygn. akt IV K 290/21

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

zarządził:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu wyżej opisanego postępowania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 24 lipca 2025 r. (data sporządzenia pisma) skazany P. M. zwrócił się do Sądu Najwyższego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 3 kwietnia 2025 r., sygn. akt II AKa 142/23, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 23 lutego 2023 r., sygn. akt IV K 290/21. Jako podstawę wznowieniową wnioskodawca wskazał fakt, iż „w sprawie orzekał sędzia powołany niezgodnie z Konstytucją RP, jak i szereg nieprawidłowości, które wystąpiły w postępowaniu”. Wniosek ten został zakwalifikowany jako pismo sygnalizujące potrzebę wznowienia postępowania z urzędu.

Inicjatywa skazanego nie mogła przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu.

Na wstępie należy zwrócić uwagę na lakoniczność wniosku. Jest oczywiste, że ogólne stwierdzenie „szereg nieprawidłowości, które wystąpiły w postępowaniu” nie wskazuje na wystąpienie w przedmiotowej sprawie którejkolwiek z wymienionych w kodeksie postępowania karnego podstaw wznowieniowych, w tym również podstaw uzasadniających wznowienie postępowania z urzędu, a którą stanowi wystąpienie w sprawie jednego z uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 542 § 3 k.p.k.).

Nader ogólnikowa jest również konstatacja dotycząca orzekania w sprawie sędziego „powołanego niezgodnie z Konstytucją RP”, którego nazwiska skazany nawet nie wymienił. Jedynie z kontekstu ww. pisma, w którym powołano wyłącznie orzeczenie sądu I instancji oraz analizy akt sprawy można wnioskować, że P. M. miał na myśli zasiadającą w składzie Sądu Okręgowego SSO X. Y..

Zwrócenie uwagi na powyższą kwestię jest istotne, gdyż już z uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20, wynika, że brak jest podstaw do twierdzenia, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazana bezwzględna przyczyna odwoławcza, zgodnie z treścią powołanej uchwały, zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W powyższym kontekście należy także przypomnieć, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, odnosząc się do ww. uchwały połączonych Izb również wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w

konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości, a każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że w świetle ww. uchwał, dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy odwołać się do instytucjonalnej nieprawidłowości powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. (Dz. U. 2018, poz. 3). Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uczynić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu ww. uchwałach Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2022 r., II KK 85/22, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 171/22). Tego rodzaju okoliczności w ww. piśmie nie wskazano. Nie stwierdzono ich również z urzędu.

Mając powyższe na uwadze, zarządzono jak wyżej.

[J.J.]

[r.g.]